

Sygn. akt IV KK 16/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Gierczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2020 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k. bez udziału stron,

sprawy A. L.

ukaranego za czyn z art. 87 § 1 k.w. i art. 94 § 1 k.w.,

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranego od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w O. , z dnia 18 października 2019 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2019 r. skierowano do Sądu Rejonowego w O. wniosek o ukaranie A. L. , zarzucając mu popełnienie wykroczeń polegających na tym, że:

1/ w dniu 3 czerwca 2019 r., o godzinie 00.22 w miejscowości B. na ul. P. woj. (...), będąc po użyciu alkoholu (I badanie 0,19 mg/1, II badanie 0,18 mg/1 alkoholu w

wydychanym powietrzu), kierował samochodem osobowym marki R. nr rej (...) – to jest, czynu z art. 87 § 1 k.w.;

2/ w tym samym miejscu i czasie w miejscowości B. na ul. P. kierował samochodem osobowym marki R. nr rej (...) nie posiadając do tego uprawnień – to jest, czynu z art. 94 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem nakazowym z dnia 18 października 2019 r., w sprawie o sygn. akt II W (...), uznał obwinionego A. L. za winnego tego, że w dniu 3 czerwca 2019 r. o godzinie 00.22 w miejscowości B. woj. (...), będąc po użyciu alkoholu (I badanie: 0,19 mg/1; II badanie: 0,18 mg/1 zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem osobowym marki R. nr rej (...); oraz za winnego tego, że w tym samym dniu, miejscu i czasie kierował tym samochodem nie posiadając do tego uprawnień, czym zrealizował ustawowe znamiona wkroczeń z art. 87 § 1 k.w. i z art. 94 § 1 k.w. - i za ten czyn na podstawie art. 87 § 1 k.w., przy zastosowaniu art. 9 § 1 k.w. wymierzył mu karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując go w trybie art. 21 § 1 k.w. do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin;

Nadto, na podstawie art. 87 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkiego rodzaju pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 14 listopada 2019 r., gdyż nie został wniesiony od niego sprzeciw przez żadną ze stron.

Kasację od tego wyroku nakazowego wniósł na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. na niekorzyść obwinionego Prokurator Generalny, który podstawie art. 111 k.p.s.w. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w., zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 87 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu A. L. na podstawie tego przepisu, przy zastosowaniu art. 9 § 1 k.w., kary 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej

pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin, w sytuacji, gdy wykroczenie to zagrożone jest karą aresztu lub grzywny nie niższej niż 50 zł.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna i należało ją w całości uwzględnić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Została również złożona w terminie wskazanym w art. 110 § 2 k.p.s.w., zgodnie z którym niedopuszczalne jest uwzględnienie kasacji na niekorzyść obwinionego wniesionej po upływie trzech miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Rację ma autor kasacji, że niniejszy wyrok został wydany z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisu prawa materialnego, wskazanego w zarzucie tej skargi. Sąd Rejonowy w O. przypisał A. L. wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. oraz art. 94 § 1 k.w. i wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin. Kara ta została orzeczona na podstawie art. 87 § 1 k.w., który to przepis zgodnie z treścią art. 9 § 1 k.w., stanowił podstawę jej wymiaru. Należy jednak zwrócić uwagę, że przepis art. 87 § 1 k.w. przewiduje zagrożenie karą aresztu lub grzywny nie niższej niż 50 zł. Także sankcja określona w art. 94 § 1 k.w. nie przewiduje kary ograniczenia wolności, gdyż wykroczenie stypizowane w tym przepisie zagrożone jest karą grzywny.

W tej sytuacji jest rzeczą oczywistą, iż Sąd Rejonowy w O. dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 87 § 1 k.w., które w sposób oczywisty miało istotny wpływ na treść wyroku, skoro obwinionemu A. L. wymierzona została kara nie występująca w sankcji przewidzianej za przypisane mu wykroczenia.

Dodatkowo należy zauważyć, iż Sąd Najwyższy rozważał także kwestię ewentualnego uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku tylko w zakresie orzeczenia o karze. Trafnie jednak podniósł autor kasacji, że w zaistniałej sytuacji procesowej nie można wykluczyć braku warunków do ponownego orzekania w tej sprawie w trybie nakazowym. Co do zasady skarżący ma rację, że z treści zaskarżonego

wyroku nakazowego wynika, iż Sąd rozpoznający sprawę uznał za stosowne wymierzenie obwinionemu kary innego rodzaju, niż kara grzywny. W tej sytuacji nie można wykluczyć ewentualnego wymierzenia wobec A. L. surowszej kary, a to przewidzianej w przepisie art. 87 § 1 k.w. kary aresztu. Ewentualne przekonanie Sądu Rejonowego rozpoznającego sprawę ponownie o konieczności wymierzenia kary aresztu uniemożliwi – zgodnie z treścią art. 93 § 1 k.p.s.w. - rozpoznanie sprawy w trybie nakazowym. Jakkolwiek nie można oczywiście wykluczyć wymierzenia obwinionemu – przy ponownym ustaleniu jego sprawstwa i winy – kary grzywny, to jednak w realiach niniejszej sprawy zasadnym było uznanie, że kasacja Prokuratora Generalnego została wniesiona rzeczywiście na niekorzyść obwinionego. Z tych wszystkich powodów zaistniała konieczność uchylecia w całości zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy A. L. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O..